

PERSONALNO ZLO, SLOBODA I LIČNA ODGOVORNOST

Od sposobnosti prepoznavanja odnosa između dobra i zla, njihovog porijekla i egzistencije zavisi jako puno naših shvatanja o ovom predmetu, uključujući i teologiju.

Osnovno pitanje je da li je zlo vječno ili privremeno. Postoje dvije mogućnosti: i) sila dobra je na ovom svijetu privremeno pod uticajem ograničene, podređene ili obuzdane sile zla; ii) sile dobra i zla postoje na svijetu i jednake su u snazi, nezavisne jedna od druge i su-vječne. Prvo je biblijski koncept, a drugo koncept dualizma. Ako u univerzumu zaista postoje dvije nezavisne, vječne sile dobra i zla, obje bi ravnopravno mogle tvrditi za sebe da su „dobre“, dok je ona druga „loša“ – imali bismo dva izvora istine. I to je upravo ono što nalazimo u ljudskim ideologijama. Dok će biblijski vjerujuća osoba dokazivati da je Lucifer prvi pobunjenik i uzročnik zla, s druge strane u učenjima raznih filozofa i okultista naći ćemo tvrdnje da je Lucifer zapravo prosvetitelj i oslobodilac čovječanstva, bez obzira da li ga shvataju personalno ili kao naš unutrašnji antagonizam.

Su-vječno postojanje dobra i zla zahtijevalo bi i treću kategoriju u univerzumu: spoljni, nezavisni standard koji bi odlučivao između njih. Ako ovaj spoljašnji standard postoji, on je ustvari nadmoćan nad ove dvije sile i to je istinski Bog univerzuma. On postoji ili stoji sam po sebi i sam od sebe, bez zavisnosti od drugog, dodatnog standarda. Bog je izvor života i apsolut svih standarda i zakona. Iz tog razloga, zlo ZAHITIJEVA POSTOJANJE DOBRA PRIJE NEGO ŠTO ONO STVARNO MOŽE NASTATI. Zlo ne može stajati samo za sebe, ne može opstati nezavisno. Stoga mi znamo da nadmoćni, objektivni standard u univerzumu („samopostojeći entitet“) NUŽNO MORA biti sila dobra, dok sila zla nužno mora biti podređena sila. Odatle zaključujemo da SVAKO ZLO MORA BITI POVEZANO SA PERSONALNIM, LIČNIM IZBOROM. Da bi sila zla djelovala na zao način, ona prvo mora ODLUČITI da dovede u sumnju i izopači nešto što je inače dobro (što postoji u svom prvobitnom, neukaljanom stanju). Odluka kao takva zahtijeva INTELIGENCIJU i SLOBODNU VOLJU. Inteligencija i slobodna volja su atributi personalnih bića. Stoga je zlo moralo nastati kroz voljni akt jednog personalnog bića. Prvi nosilac zla može dalje uticati na druga personalna bića i na taj način raširiti zlo kao stvarnost u domenu njihove egzistencije. Svako personalno biće dalje u lancu širenja zla snosi vlastitu odgovornost za svoj (pogrešan) izbor i (po)grešnu akciju. Prema tome, zlo ima svoju progresiju, težnju ka širenju, koja je istovremeno samodestruktivna. Zato što je zlo moglo isključivo da bude aktivirano iz alternative do opcije od strane slobodnog moralnog bića, i zato što funkcioniše kroz koncept mješavine dobra i zla, zloupotrebljavajući dobro u svrhe koje Tvorac originalno nije postavio, problem zla se nikako nije

mogao riješiti preventivnom akcijom od strane Boga ili rezom putem primjene (sve)moći. Prije nego što se zlo iskorišteni jednom zauvijek, moraju biti riješena sva pitanja istine i zabluda koja pokreće inicijacija zla, uključujući i dovođenje u sumnju karaktera samog Boga i ustrojstva života. Dotle stvorenja obuhvaćena pobunom stradaju i pate kao i kompletna tvorevina. Tačno je da je čovjek nesposoban da sam riješi problem grijeha i zla bez božanske intervencije i Spasitelja ali to nipošto ne znači da nije odgovoran za lične grijeha. Stoga Plan spasenja obuhvata sva pitanja velikog konflikta koja imaju za cilj opravdanje Božjeg koncepta i karaktera i spasenje čovjeka.

Zlo, prema tome, ne može biti fiktivno niti mistično i neuhvatljivo, već *ima svoje nosioce koji snose odgovornost za njegovu inicijaciju i širenje*. Kad takav koncept pokazuje sve svoje rodove, tada će Superiorni Entitet (Bog) učiniti kraj zlu. Postojanje prvobitnog zlog, ograničenog i podređenog, ličnog bića (identifikovanog u Bibliji kao Lucifer ili Sotona) je razumljivo čak i izvan biblijskih tvrdnji. Ali takva razmišljanja prožeta su ograničenim filozofskim zaključcima ljudi koji i sami pate zbog zla prisutnog u svojoj prirodi za koje „prirodno“ traže (iracionalno) opravdanje. To je glavni razlog zašto filozofija podbacuje, lišena posebnog otkrivenja istine kakvo nalazimo u Svetom Pismu.

Pitanje odgovornosti za zlo i Božji Zakon

Sada dolazimo do pitanja razlike u odgovornosti pobuđenog Lucifera i pobunjenih anđela i pobunjenog čovjeka. Pošto su anđeli bića koja žive u neposrednom Božjem okruženju, s razlogom možemo pretpostaviti da su oni prva Božja stvorenja. Blizina Bogu i njihova dugovječnost znače najveće prednosti u živoj manifestaciji Božje ljubavi, pravednosti, istine i ostalih karakternih atributa. Ako se iko mogao osvjedočiti u savršenstvo Božjeg poretka života, to su bili anđeli. Stoga pobuna jednog takvog bića ima posebnu težinu. Ali zato što pobuna u svom začetku uvodi novo, dotle nepoznato stanje, i otvara sumnje i nedoumice u vjerodostojnost postojećeg poretka, Lucifer je takođe imao određeni period milosti, za koje vrijeme se mogao pokajati. Otvorena pobuna označila je prelazak te granice, te su Lucifer i njegove pristalice morali biti uklonjeni sa Neba. Za njih nije postojalo nikakvo više otkrivenje Božjih atributa i istine koje bi ih moglo privesti pokajanju i vratiti u prvobitno nepalo stanje (vidi: Jevrejima 6:4-6).

S druge strane, Zemlja sa čovjekom kao odgovornim upraviteljom njenih dobara bila je novostvorena planeta za život. Pred čovjekom, stvorenim po Božjem obličju, stavljen je test poslušnosti. Logično, povjerenje u Boga i odanost Bogu garantovali su bezbjednost, sreću i mir Adamu i Evi i svim njihovim potomcima. Iako su bili upozoreni na djelovanje Lucifera, naši praroditelji su pali kao žrtve njegovog koncepta dualizma i obmanjivačkih obećanja o „nezavisnosti“ i sticanju statusa „boga“ za sebe,

samodovoljnog i sopstvenog izvora života i kreatora vlastitih puteva i obrazaca ponašanja. Međutim, položaj Lucifera i palih anđela i položaj palog čovjeka nije bio isti. Težina njihovog grijeha nije bila ista, jer čovjek nije imao privilegije prethodnog iskustva i osvjedočenja kao anđeli. Čovjek je bio *zaveden*, ali, kao što smo već u prethodnom dijelu izlaganja konstatovali, to ne skida s njega odgovornost. Tako ni počinjeni lični grijesi Adamovih potomaka ne isključuju ničiju individualnu odgovornost i pored činjenice da se rađamo sa prirodom koja je podložna grijehu. Kolektivno nasleđe ne anulira individualnu odgovornost. Postoje nekoliko osnovna razloga koji podržavaju ovu tvrdnju: 1) posle pada u grijeh ljudi nijesu prepušteni sami sebi; 2) čovjek je i dalje ostao slobodan u smislu donošenja moralnih odluka i izbora, sposoban da pravi razliku između dobra i zla; 3) *sklonosti ka grijehu su pasivne sve dok ih mi voljno ne aktiviramo i kasnije voljno upražnjavamo* (ako ovo nije tačno, sam Isus bi bio grešnik zbog ljudske prirode koju je ponio od Avramovog potomstva). Činjenje ili nečinjenje grijeha je uvijek voljni izbor. Iskušenje samo po sebi nije grijeh sve dok ne sazri do odluke o realizaciji, pa makar to bilo u mislima u nedostatku prilike za konkretnu akciju. Dakle, mi se ne možemo izgovoriti da smo „nepopravljivi i bespomoćni grešnici“ zbog nasleđa prvobitnog grijeha, najprije zbog Božjeg plana spasenja u našu korist koji podrazumijeva aktivnu Božju milost i zaštitu. Kad bismo mogli, to bi istovremeno značilo da su svi Božji uputi, Zakon, svjedočanstva, opomene i kazne tokom istorije grijeha bili besmisleni i nepravedni jer čovjek jednostavno nije u stanju ispuniti Božja očekivanja. Međutim, cijeli problem sastoji se u odbijanju čovjeka da saraduje sa Bogom ili njegovim voljnim opredjeljivanjem za nevjerstvo i satanizam. Odatle i podjela na dvije grupe ljudi na Zemlji (1. Mojsijeva 3:15).

Ako bismo tvrdili da je Zakon dat *samo* zbog grijeha kako bi se ljudi mogli osvjedočiti da ga ne mogu držati i tako pribjegli Spasitelju, što je inače jedna od omiljenih teza otpalog protestantizma, time ne samo što opet lukavo pravimo alibi za lične grijehe, već obesmišljavamo Božju objavu i obavezivanje čovjeka. To je prikrivena tvrdnja da Bog eksperimentiše sa ljudima, obmanjuje ih i postavlja im nemoguće zahtjeve. Bog nikad nije rekao evo vam Zakon ali nema Spasitelja ili obrnuto. Plan spasenja je „paket“ u cjelini. Ne možemo mi birati šta nam odgovara a šta nam se „ne sviđa“ iz „paketa“. Primarna namjena Zakona je definicija Božjeg poretka života. Zakon čuva odnos između Boga i stvorenih moralnih bića, kao i njihove međusobne odnose. U uslovima kontaminacije grijehom, Zakon dobija i dodatnu ulogu osvjedočenja u grijeh, kao i proširenja u tipološkom i krivično-pravnom sistemu koje nalazimo u Bibliji. Međutim, vrhunac lukavštine, intelektualnog i teološkog bezobrazluka dolazi u tvrdnji da blagodat poništava Zakon. Cijela velika borba između dobra i zla gravitira upravo oko validnosti Božjeg poretka života i razumljivo je zašto je baš Zakon – definicija poretka – izložen napadima.

Luciferov plan izjednačavanja sa Bogom mogao bi uspjeti isključivo ako bi uspostavio novi nezavisni poredak, dokazavši na bilo koji način bilo kakav propust Božjeg poretka. To bi uvelo dva ravnopravna izvora istine ili čak dalje onoliko izvora koliko bi bilo pobunjenika. Odavde možemo, makar djelimično, da shvatimo svu težinu sukoba između istine i zablude.

Zaključujemo, dakle, da se pozicija palih anđela i palog čovječanstva bitno razlikuje: čovjek je sudionik Plana spasenja, pali anđeli to nijesu (vidi: Juda 1:6). Biti sudionik Plana spasenja podrazumijeva aktivno Božje djelovanje u našu korist. To se odnosi na opštu i spasonosnu Božju blagodat, od kojih je prva raspoloživa svim ljudima, a druga dolazi na odgovor vjere i saradnje čovjeka sa Bogom u djelu spasenja.

Dokaz o personalnom zlu i ličnoj odgovornosti u projekciji Božjeg suda

Cijela biblijska istorija je svjedočanstvo o odgovornosti čovjeka pred Bogom. Način na koji su tretirani grijesi u krivično-pravnom sistemu starosaveznog Izraela isto tako. Obredna odnosno tipska služba i sama potvrđuje individualnu odgovornost. Bez poznavanja ove materije mi nijesmo u stanju da razumijemo Božji sud.

„Jer svi smo obavezni pojaviti se pred Hristovim postoljem, da svako dobije platu za ono što je u tijelu činio, bilo dobro, bilo zlo.“ (2. Korinćanima 5:10)

„Zaključak svega što si čuo jeste ovo: Boj se Boga i uputstva njegova drži. Jer to je sve čovjeku. Jer će Bog iznijeti svako djelo na sud, i sve što je skriveno, bilo dobro ili zlo.“ (Propovjednik 12:13,14)

Kao što se može vidjeti iz Svetog Pisma, postoje tri faze Božjeg suda, od kojih je prva istražni sud koji prethodi Drugom Hristovom dolasku, prvenstveno namijenjen opravdanju svih onih koji su prihvatili spasenje. U tipologiji, to odgovara Danu pomirenja. Druga faza Suda odnosi se na revizioni sud na Nebu, gdje će se spaseni moći uvjeriti u Božju pravednost i riješiti sve svoje eventualne nedoumice oko izgubljenih. Treća, i za naše izlaganje najznačajnija faza suda odnosi se na Božji izvršni sud.

Prilikom izvršnog suda, opisanog u Otkrivenju 20. glava i na drugim mjestima kroz Bibliju, biće primijenjena kazna za počinjene grijehе, čiji konačni epilog je druga odnosno vječna smrt. Ta kazna obuhvata SVE počinjene grijehе ikad, od palih anđela do palog ljudskog roda. Samo zahvaljujući Hristu kao Nosiocu i zastupniku za naše grijehе, te posredovanju Božje blagodati u obnovi vjernih po Božjem obličju, spaseni mogu povratiti prvobitni status Božje djece. Ali njihovi lični grijesi nijesu „isparili“, tačnije nije nestala odgovornost. Pokajani grijesi biće prenijeti na uzročnika grijehа – Sotonu po završetku Hristove posredničke službe i vremena milosti. Svi oni koji su odbili ili ignorisali Božji plan spasenja moraćе sami snositi odgovornost i kaznu za vlastite grijehе. Biblija je

jasna: „Plata za grijeh je smrt.“

Zapazimo da ovo potpuno ruši koncept dualizma o su-vječnosti dobra i zla, a konačno potvrđuje tezu o personalnom zlu i ličnoj odgovornosti. Sud takođe potvrđuje vječnu validnost i pravosnažnost Božjeg Zakona. Izvršni sud označava konačni kraj grešnika, što podrazumijeva i kraj grijehu i smrti. Zajedno sa prvim i poslednjim grešnikom (Sotonom) nestaje i zlo.

Lična odgovornost gasi „pakao“

Shodno tome, i ideja o „paklu“ kao lokaciji za „vječno mučenje zlih“ pokazuje se kao čisti apsurd. Logički je nemoguće postojanje bilo kakvog prostora gdje bi egzistiralo zlo u bilo kojem stanju, ukoliko nema legalnog osnova za to. Bilo kakva trajna lokacija te vrste značila bi opravdanost pokretanja pobune. Što se tiče naše planete, ona je samo privremeno uzurpirana i može se smatrati nekom vrstom karantina dok se realizuje Plan spasenja. (Da je bilo svrsishodno odmah primijeniti kaznu za pobunu Lucifera i palih anđela, ne bi ni bilo potrebe za njihovim izopštavanjem i ograničavanjem.)

Obratite pažnju na ovaj stih: „*A smrt i had* bili su bačeni u ognjeno jezero. Ovo je druga smrt.“ (Otk. 20:14) „Had“ („pakao“ u dualizmu) okončava svoje postojanje u ognjenom jezeru **na zemlji**. Pojam „had“ odgovara hebrejskoj riječi „šeol“ i odnosi se na podzemni svijet mrtvih, što simbolički predstavlja zajedničku grobnicu čovječanstva. Had je sinonim za smrt i grob, što jasno vidimo iz citiranog teksta. „Kao poslednji neprijatelj biće uništena [anulirana, ukinuta] smrt.“ (1. Korinćanima 15:26) Čišćenje Zemlje od svakog traga grijeha istim tim ognjem i obnova Zemlje i univerzuma nakon toga je „tehnička“ stvar, jer ne postoji više nikakva prepreka za uspostavljanje prvobitnog stanja.

Podsjetimo se da je dualizam dominantan koncept u najvećem broju svjetskih religija i filozofija, uključujući tradicionalno hrišćanstvo i gro protestantizma. Međutim, kao što smo se mogli uvjeriti, dvosjekli mač Božje Riječi (Jevrejima 4:12) sa lakoćom rasijeca i ogoljava kamuflažu paganskih koncepcija i gasi „vječni oganj“, tako da nema ništa od „ekipe iz pakla“.

Lična odgovornost i sloboda

Sloboda je mogućnost samostalnog, voljnog djelovanja po vlastitom izboru, mogućnost samoodređenja čovjeka *u skladu sa svrhom života*. Logično, ako ne razumijemo šta je svrha života, nećemo imati ispravno shvatanje slobode. U prethodnom izlaganju već smo zaključili da zlo mora biti povezano sa ličnim, personalnim izborom voljnog, inteligentnog bića. To nas dalje dovodi do jednostavnog zaključka da će zlo neminovno ugroziti našu slobodu. Zlo je aktivni razarajući samodestruktivni princip koji ima silu da

ugrozi cijeli sistem i vuče ga u propast. Na personalnom nivou, pristanak na zlo oštećuje najprije duhovni aspekt ličnosti, izazivajući time poremećaj i svih drugih aspekata odnosno pokretanje mehanizama destrukcije.

Pošto su sva živa bića stvorena sa svrhom, međusobno zavisna i u određenoj korelaciji, personalno zlo jednog od njih izaziva neposrednu opasnost ugrožavanja ostalih i cijelog sistema, uključujući i prirodu. Prosto ne postoji opcija da ustanemo protiv sistema, koji počiva na ljubavi istini, pravdi i dobroti, kakav je Bog dizajnirao i stvorio, a da ne pokrenemo promjenu sopstvene ličnosti na zlo i napadnemo sve njegove vrijednosti, te se napokon distanciramo i od samog Tvorca. To je istovremeno način na koji slobodno moralno biće odbacuje svoju slobodu. Dakle, *sloboda se gubi kad ne ispunjavamo svrhu života (zbog toga pojam „griješ“ ima za jedno od značenja „promašaj cilja“)*. Jer zlo nema sposobnost da donese slobodu ili kvalitativno veću slobodu na božanskom nivou, kakvu je Sotona ponudio Adamu i Evi. Otvaranje opcije da možemo imati ličnu iskustvenu spoznaju dobra i zla (koncept satanizma) i uživati veću slobodu je utopija. Razlog je naravno progresija zla koje parazitira uz dobro i koja se neće zaustaviti do konačnog samouništenja. Sotona je zapravo navukao čovjeka na prevaru da postane njegov rob samo zbog svojih ciljeva u borbi protiv Boga i osvajanja teritorije kao uporišta za svoj koncept u pokušaju da ovjekovječi zlo. Dakle, čovječanstvo je padom u grijeh izgubilo svoju slobodu.

Samo sistem, poredak života koji je Tvorac uspostavio, garantuje održivost slobode. Zbog toga se u Bibliji Božji Zakon naziva zakonom slobode (vidi: Jakov 2:12). Moralni Zakon je definicija života i međusobnih odnosa u ravni Bog – stvorena bića i nadređen je prirodnim zakonima. Alternativa tome može biti samo bezakonje, spoznaja zla, koja po automatizmu uvodi ropstvo umjesto slobode. Ropstvo čemu? Grijehu, zlu ili bezakonju kojem robuju jednako prevaranti i prevareni (vidi: 2. Timoteju 3:13). Ropstvo grijehu znači ropstvo smrti. „Svako ko čini grijeh, rob je grijeha.“ (Jovan 8:34) „Plata za grijeh je smrt.“ (Rimljanima 6:26)

Kontaminacija zlom i grijehom neminovno urušava sposobnosti njihovog nosioca da ispravno vrednuje stvari. To znači da mi sami ne možemo biti parametar ili standard za definiciju slobode, jer smo ne-slobodni. To je razlog zašto neki ateistički mislioci dolaze do zaključka da slobodna volja zapravo i ne postoji. Šta se krije iza takvog filozofiranja? Slobodna volja znači da čovjek ima mogućnost odlučivanja šta će činiti, ali i da time ima odgovornost za svoje odluke. Slobodna volja znači da čovjek ima uticaja na svoju sudbinu. Ukoliko mogu da odaberem put kojim ću ići, ja sam kriv ako me taj put ne odvede do željenog cilja. Međutim, ukoliko je čovjek unaprijed determinisan bilo hemijskim procesima u mozgu, genetikom, bilo bogom ili bogovima koji u potpunosti

gospodare njegovim životom ili „sudbinom“ tada su nam praktično vezane ruke da ga osuđujemo za bilo šta. Zato ateisti veoma vole i po svaku cijenu brane (iracionalnu) teoriju evolucije, jer evolucija je amoralna. U najboljem slučaju može se govoriti o tzv. situacionoj etici bez ikakvih jasnih mjerila u relativizmu. Zato pseudo religiozni vole mrtvu tradiciju i obožavaju svoje mrtve idole, jer idol nikad neće zahtijevati reformu morala i unutrašnjih motiva. Satanistički orjentisana osoba pod „slobodom“ podrazumijeva nesputanu mogućnost udovoljavanja svojim sebičnim i samodestruktivnim prohtjevima, bezakonje. Odatle vječito nesavršenstvo u poretku koji uspostavlja čovjek.

S druge strane, Biblija nam otkriva ne samo standard slobode već i kako se dolazi do nje. Bog je na primjeru izvođenja Izraela iz ropstva, podučavanja istini kroz sticanje povjerenja u Njegovo vođstvo i planove, te potrebu za disciplinom i korekcijom u izgradnji karaktera, na putu u Obećanu zemlju, sve vrijeme prezentovao živu ilustraciju Plana spasenja. Centralna figura u tom planu je Mesija – Oslobođilac. Ali ni sam Bog niti Mesija ne mogu aktom primjene sile uspostaviti slobodu. Oslobođenje na silu samo po sebi isključuje donošenje slobode. (Ovo ne treba miješati sa zakonitom primjenom sankcionisanja zla i njegovih nosilaca.) Jer Božje kraljevstvo mora da se začne i razvije u nama prije nego što postane opšta realnost. To je proces prihvatanja i usvajanja Božjeg sistema vrijednosti. Glavni razlog zašto su Jevreji većinski odbacili Hrista je što nije ispunio njihova očekivanja o mesiji oslobođiocu od okupatora i dominaciji Izraela. Međutim, „okupator“ prethodnik svih okupacija kojega se nikako nijesu htjeli odreći bio je grijeh. A Hrist je radio upravo na takvom oslobođenju.

Da bi uopšte ušli u proces stvarnog oslobođenja, prvi koraci se tiču spoznaje istine. „I upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi.“ (Jovan 8:32) Ovo je jedna od najmoćnijih izjava u cijeloj Bibliji. Zbog poremećaja sistema vrijednosti u svim aspektima i ličnog ropstva grijehu i zabludama na duhovnom, mentalnom i fizičkom planu, ovdje za nas na zemlji neophodna je SPOZNAJA ISTINE da bismo razumski shvatili stvari, šta je sloboda, a zatim saradivali sa Bogom na svom oslobađanju. Bez spoznaje istine, naš put ka slobodi ostaje zatvoren, a mi zarobljenici različitih zabluda, pseudo autoriteta, pseudo prioriteta, pseudo ideala i raznih drugih „pseudo“. Bez cjelovitog razumijevanja istine (vidi: Jovan 16:13; 1. Jovanova 5:6, poslednji dio stiha) naše vjersko iskustvo se vrlo lako može pretvoriti u duhovnu narkomaniju (izopačenu religioznost). Uporedo sa spoznajom i poslušnosti istini povećava se prijemčivost za posebno osvjedochenje i vođstvo Božjeg Duha (vidi: Djela 5:32; 1. Mojsijeva 5:24; 4. Mojsijeva 11:29).

„A oni su mu rekli: ‘Mi smo Avramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: ‘Postaćete slobodni?’“ (Jovan 8:33) Prihvatanje realnog stanja je nemoguća misija za palu nepokornu prirodu. Ta priroda će grčevito braniti svoju poziciju, bez

obzira na status nosioca grijeha. Princip grijeha povlači za sobom poremećaj sistema vrijednosti i nosilac grijeha se ponaša kao nezavisni entitet koji se za ostvarenje svojih ciljeva udružuje sa sebi sličnima ili teži posjedovanju drugih. „A vi ne želite da dođete k meni da biste imali život.“ (Jovan 5:40) Tragično. „Isus im je odgovorio: 'Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini grijeh, rob je grijeha... Dakle, ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni.'“ (Jovan 8:35,36) Od čega nas Mesija konkretno oslobađa? 1) Od grijeha (Rimljanima 6:22); 2) od prokletstva Zakona (Galatima 3:13); 3) od ropstva đavolu (Jovan 12:31; 16:11); i 4) od smrti (Jevrejima 2:14,15).

Očigledno je da je pitanje naše slobode usko povezano sa ličnom odgovornošću. U konačnici Bog će potvrditi svačiji lični izbor adekvatnom nagradom (vječnim životom i slobodom) ili adekvatnom primjenom sankcija za počinjeno nepokajano zlo, što podrazumijeva milostivi čin ljubavi u okončanju života koji je nepovratno izgubio svoju svrhu i čiji ishod vodi u vječnu smrt, anihilaciju. To je Božji plan za sticanje slobode koja će obuhvatiti prvo nas a onda i kompletnu tvorevinu: „Jer materija iščekuje otkrivanje Božjih sinova. Jer materija je podložna ništavosti – ne svojom voljom, nego preko onoga koji ju je pokorio u iščekivanju; jer i sama materija će biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje djece. Jer znamo da sva tvorevina stenje, naprežući se u patnji zajedno s nama. I ne samo to, nego i mi koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo, očekujući posinjenje, otkup tijela našeg.“ (Rimljanima 8:19-23) Duhovna usaglašenost svih sa moralnim Zakonom omogućuje Bogu obnovu i uspostavljanje sklada materije u kompletnoj tvorevini. Kad bi igdje u univerzumu postojao bilo koji nosilac zla ili teritorija inficirana zlom, to ne bi bilo moguće.

Ovo izlaganje može poslužiti i kao opomena svima koji su skloni pristajanju uz razna jeretička učenja, bilo tradicionalna ili tzv. novu svjetlost. Nema opasnijeg terena na koji čovjek može stupiti od ulaska u bilo kakav oblik manipulacije sa Biblijom i biblijskim tekstovima. To dokazuje istorija i sadašnje stanje u vjerskom svijetu koji sebe naziva hrišćanskim.

Autor: Pavle Simović
Institut za izučavanje religije
www.religija.me